

LLUITEM PER LA NOSTRA LLENGUA

PER AINA MOLL

Darrerament, una onada de declaracions, articles periodístics i cartes als directors dels mitjans de comunicació, sembla haver-se proposat anul·lar els migrats progressos que els catalans hem arribat a aconseguir de cara a una normalització de l'ús de la nostra llengua.

El fet més escandalós, per la personalitat del seu protagonista i per la contundència amb què s'expressà, fou l'entrevista amb el President Suárez publicada a la revista francesa "Paris Match". Segons ella, el nostre President del Govern, quan el periodista li demanà si es podria estudiar el batxillerat en base o en català, declarà contundentment que la pregunta era idiota, i que li presentessin primer el professorat capaç d'explicar química nuclear en base o en català; "siguem seriosos", sembla que va concloure.

Naturalment, un cor indignat de protesta s'ha alçat en tots els Països Catalans, recordant al President que el català va ésser la primera llengua romànica que tengué un ús científic (en ploma del nostre Ramon Llull), que l'Institut d'Estudis Catalans està perfectament al dia, i que la seva secció científica funciona a ple rendiment i les seves publicacions són molt valorades dins el món científic internacional; que la Gran Enciclopèdia catalana tracta tota casta de temes, amb gran rigor; que hi ha molts de Professors d'Universitat que expliquen en català els seus cursos (de Ciències, de Lletres, de Dret, etc.); i, sobretot, que si el català es troba actualment en situació d'inferioritat respecte del castellà, això és degut a un

l'opressió fortíssima a què ha estat sotmès durant tant de temps i de la qual l'Administració ha estat i és responsable.

Sembla que hi va haver malentès en aquesta entrevista, ja que el President no ha reconegut com a exacta tal declaració, i ha afirmat que considera el català perfectament apte per a qualsevol ús.

De totes maneres, l'afirmació (o millor dit, la negació) que voldríem veure ràpidament rectificada (i no ho ha estat, ni, curiosament, ningú no ho ha reclamat fins ara) és que el català NO serà usat en l'ensenyament del Batxillerat. Si el català és perfectament apte per a tot ús cultural y científic, ¿en nom de què es pot negar als catalans el dret a tenir la formació cultural en la llengua pròpia? ¿En nom de què ens poden obligar a renunciar a la nostra cultura pròpia i a deixar-nos absorbir per una altra que ens és estranya? Si no tinguéssim por d'ésser acusats d'exageració demagògica, diríem que això és genocidi.

En canvi, no té cap por d'aquesta acusació el senyor Aurelio Pérez Fustegueras, que en un llarguíssim article publicat a "Triunfo" núm. 710, amb el títol "Hablar en catalán", posa en guàrdia contra els propòsits assimilistes dels catalans respecte dels castellanoparlants que viuen en terra catalana. Comenta un article de Francesc Valldú (amb el títol "Els problemes del bilingüisme"), que parla de la necessitat de normalització de l'ús del català, amb oficialitat del català, escola catalana, mitjans de comunicació de masses en català, preveient per a un

futur immediat una etapa de bilingüisme oficial (cooficialitat) i una educació bilingüe (amb coneixement sòlid de "l'altra llengua", tant per a castellans com per a catalans), i aquesta proposta de Valldú, que molts --jo entre ells-- considerem massa tímida, per al senyor Pérez Fustegueras suposa una assimilació abusiva dels castellanoparlants de Catalunya. ¿POR QUE SE PIENSA QUE SERIA POSIBLE CONSUMAR ESTE PROCESO DE ASIMILACION, ESTE GENOCIDIO CULTURAL?, demana l'home. I nosaltres demanem: ¿I EL GENOCIDI CULTURAL QUE HEM PATIT I SEGUIM PATINT NOSALTRES, PER QUE EL VOLEN CONSUMAR?

Es clar que el senyor P.F. ha declarat en principi que "es obvio que esta lengua (el català) debe cultivarse, enseñarse y protegerse" i que "lamentablemente, aun subsisten factores que frenan el pleno desenvolvimiento de la lengua y, por tanto, de la cultura"; però després tot el seu llarg article està encaminat a defensar els castellanoparlants d'una possible --i tan improbable, ara per ara!-- assimilació per part dels catalans, amb extenses consideracions sobre el perill que l'atracció produïda "pel gran prestigi del català als ulls dels immigrants" els impulsés a traïcionar la cultura pròpia per assimilar-se a la catalana... Davant això, un no sap què pensar: si és un cas de cinisme --cosa sorprenent en una revista que sovint manifesta simpaties pel fet català, i que al costat d'aquest article en presenta un de molt ben raonat amb el títol de "Noticia de Cataluña", signat per Montserrat Roig--, o si la total anormalitat en què hem viscut durant tant de temps ofusca de tal manera els castellans, que el fa afirmar de bona fe les més grans absurditats.

Tal vegada una prova a favor de la segona suposició podria ésser el desgraciat editorial publicat pel diari "El País" sobre la qüestió catalana, i reproduït a la premsa d'aquí. La seva bona fe sembla avalada per la publicació, en lloc destacat del diari, de

la rèplica de Josep Benet, carregada de seny i de bona voluntat, i la reproducció de les dures crítiques que l'editorial provocà a diversos diaris de Barcelona; però el cert és que "El País" no ha rectificat...

Tant si són degudes a mala fe com a ignorància i a desconeixement total de la nostra realitat, el fet és que aquesta casta de declaracions públiques de grans personatges de la política oficial i de col·laboradors de diaris i revistes de prestigi, perjudiquen de manera molt considerable el migrat procés de reconeixement dels nostres drets lingüístics i culturals que havíem assolit. Per tant, avui més que mai és necessari LLUITAR PER LA NOSTRA LLENGUA. Lluitar per fer comprendre a tots els ciutadans de bona voluntat de l'Estat espanyol que la nostra llengua, com les altres llengües no oficials de l'Estat, HA SOFERT I SOFREIX ENCARA UNA DISCRIMINACIO FORTÍSSIMA, i que tot vertader demòcrata s'ha de preocupar molt més de reivindicar els drets encara no reconeguts d'aquestes llengües que de prevenir una possible, però molt improbable opressió del castellà en el futur.

I lluitar també per aconseguir L'ENTRADA DE LA NOSTRA LLENGUA A L'ESCOLA, A L'INSTITUT I A LA UNIVERSITAT, JA DES D'AQUEST CURS QUE ESTAM A PUNT DE COMENÇAR. Faig des d'aquí una crida als estudiants, als professors, als pares de família i als illencs en general, per tal de fer arribar al Ministeri d'Educació i Ciència i al President del Govern aquesta reivindicació. Si es reconeix que el català és apte per a l'ús científic i cultural a qualsevol nivell (i això és innegable), i si els parlants catalans no som ciutadans inferiors als castellans, no hi ha cap motiu perquè la nostra llengua no tenguí a l'escola la mateixa categoria que la castellana. Reclamem-la des d'ara, en bé dels nostres infants i de la nostra cultura, i en compliment del nostre deure envers el patrimoni col·lectiu que ens toca salvaguardar!

SOBRE LA REPLICCA D'UNS EIVISSENCES

PER AINA MOLL

De tornada d'Eivissa, on he tingut el gust de participar al II Curs Eivissenc de Cultura per amable invitació de l'Institut d'Estudis Eivissencs, veig publicada a ULTIMA HORA una rèplica al meu article "Germanor entre les Illes", signada per alguns dels actius organitzadors del Curs.

No vull de cap manera sortir ara amb una contrarèplica. Reconec que el meu article, redactat amb presses, es prestava a confusions (podia fer pensar, entre altres coses, que posava dins el mateix sac la carta publicada a Lluç i "l'incident de la bandera", que responen a mentalitats i intencions clarament divergents). Vull només acusar rebut del seu escrit als amics Ribas, Bonet i Tur i fer-los observar fins a quin punt estan d'acord ells i jo en les qüestions fonamentals: salta a la vista llegint els dos textos.

Podria intentar aclarir algunes de les coses que vaig

dir i que em semblen mal interpretades, i puntualitzar certes afirmacions d'ells que consider discutibles, però tenen tan poca importància comparades amb aquest acord de fons, que crec que no val la pena parlar-ne. Aprofitaré en canvi aquest "avis de recepció" per dues coses més interessants:

1a. Fer constar als amics eivissencs que les pàgines de LA COLUMNA DE FOC estan obertes per ells, com per tots els illencs interessats en la defensa de la nostra llengua i cultura, i que estariem molt contents de poder comptar setmanalment amb una col·laboració eivissenca.

2a. Donar compte als lectors mallorquins de la magnífica tasca que l'Institut d'Estudis Eivissencs realitza amb aquest curs de Cultura: enmig de dificultats de tota mena, ha estat capaç d'organitzar un dens programa d'activitats --conferències, excursions, taules rodones-- que han

enfrenat els eivissencs amb la pròpia identitat i amb la seva problemàtica més viva i més actual. La llengua, l'evolució de la població, la situació sanitària, docent i urbanística, el teatre i la cultura, han estat objecte de conferències i taules rodones seguides de vives discussions que s'allargaven fins prop de mitjanit. Ponents i conferenciants prenen en gran part eivissencs, però hi havia convidats de Mallorca i del Principat, que aportaven els seus coneixements i els seus punts de vista sobre qüestions específiques, i s'enriquien amb el coneixement directe de la realitat eivissenca d'avui i de la gent que es preocupa de millorar-la. Cursos com aquest contribuirían sens dubte a fer progressar ràpidament la consciència de catalanitat de la gent de les Illes, i a establir relacions de germanor, no sols entre les Illes, sinó entre tots els Països Catalans. Que n'hi hagi molta!

ELS GARGOTS D'EN RAMON CAVALLER

